

Що є базою для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування у разі, якщо ФО є власником 10 земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства, кожна з яких не перевищує 2,0 гектара?

У разі наявності в фізичної особи земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства, придбаних за рахунок доходів, з яких не були сплачені або сплачені не в повному обсязі податки і збори, сукупний розмір яких перевищує 2,0 гектара, декларант самостійно приймає рішення щодо подання одноразової (спеціальної) добровільної декларації (далі – Декларація). При цьому, у разі подання Декларації базою для нарахування збору кожної окремої земельної ділянки є витрати декларанта на придбання (набуття)/оціночна вартість такої земельної ділянки, у сумі з яких не сплачено податки і збори.

Повна:

Відповідно до п.п. «б» п. 4 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI із змінами та доповненнями (далі – ПКУ) об'єктами одноразового (спеціального) добровільного декларування можуть бути нерухоме майно (земельні ділянки, об'єкти житлової і нежитлової нерухомості), що належить декларанту на праві власності (в тому числі на праві спільної часткової або на праві спільної сумісної власності) і знаходиться (зарєєстроване, є на обліку тощо) на території України та/або за її межами станом на дату подання одноразової (спеціальної) добровільної декларації (далі – Декларація).

Пункт 7 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» ПКУ визначає базу для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування виходячи із конкретних об'єктів декларування.

Згідно з п. 7.2 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» ПКУ для об'єктів декларування, визначених п.п. «б» – «е» п. 4 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» ПКУ, база для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування визначається, зокрема, але не виключно, як: витрати декларанта на придбання (набуття) об'єкта декларування; вартість, що визначається на підставі оцінки майна та майнових прав, фінансових інструментів, інших активів. Оцінка щодо об'єкта декларування проводиться відповідно до законодавства країни, де знаходиться такий актив. Вартість активів, визначена в іноземній валюті, відображається в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації у гривні за офіційним курсом національної валюти, встановленим Національним банком України станом на дату подання Декларації.

Пунктом 10 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» ПКУ визначено склад та обсяг активів, джерела одержання (набуття) яких у разі невикористання фізичною особою права на подання Декларації вважаються такими, з яких повністю сплачено податки і збори відповідно до податкового законодавства.

До таких активів відноситься, зокрема, земельні ділянки, сукупний розмір яких по кожній окремій ділянці не перевищує норми безоплатної передачі, визначеної ст. 121 Земельного кодексу України від 25 жовтня 2001 року № 2768-III із змінами та доповненнями (далі – Земельний кодекс).

Частиною першою ст. 121 Земельного кодексу визначено, що громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності, зокрема для ведення особистого селянського господарства – не більше 2,0 гектара.

Положення пункту 10 підрозд. 9 прим. 4 розд. XX «Перехідні положення» ПКУ застосовуються у разі невикористання фізичною особою права на подання Декларації.

Таким чином, у разі наявності в фізичної особи земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства, придбаних за рахунок доходів, з яких не були сплачені або сплачені не в повному обсязі податки і збори, сукупний розмір яких перевищує 2,0 гектара, декларант самостійно приймає рішення щодо подання Декларації. При цьому, у разі подання Декларації базою для нарахування збору кожної окремої земельної ділянки є витрати декларанта на придбання (набуття)/оціночна вартість такої земельної ділянки, у сумі з яких не сплачено податки і збори.